

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobců: **a) A. S., b) nezl. W. S.**, zastoupených opatrovníkem Mgr. Viktorem Klímou, advokátem, sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, sídlem Opočínek 57, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2021 č. j. KRPE-3731-27/ČJ-2021-170022, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 2. 2021, č. j. 61 A 1/2021 – 52,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 2. 2021, č. j. 61 A 1/2021 – 52, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne ze dne 15. 1. 2021, č. j. KRPE-3731-27/ČJ-2021-170022, **se ruší.**

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalobcům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

V. Odměna ustanoveného opatrovníka žalobců, advokáta Mgr. Viktora Klímy, **se určuje** částkou 6 365 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021 žalovaná rozhodla o zajištění žalobce a) dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III"). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 14. 1. 2021 v 9:00 hodin.

[2] V případě nezletilého žalobce b) nebylo vydáno rozhodnutí o zajištění, žalobce b) byl nicméně umístěn spolu se svým bratrem, žalobcem a), do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Dle krajského soudu byly v případě žalobce a) splněny podmínky pro jeho zajištění, neboť bylo dáno hned několik indicií pro založení domněnky vážného nebezpečí útěku předpokládaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Sám výslovně uvedl, že bez zajištění bude pokračovat v cestě do Německa, nechtěl se vrátit do Bulharska a Rumunska a pokračovat v tamní azylové proceduře.

[5] Krajský soud odmítl, že by zajištěním žalobce a) byl zbaven osobní svobody i žalobce b). Péče o žalobce b) mohla být zajištěna i jinak než jeho ubytováním v ZZC Bělá-Jezová. Bylo na žalobci a), aby zvážil, která z variant bude v bratrově nejlepším zájmu. Žalovaná dle soudu také, ač stručně, na straně 6 svého rozhodnutí odůvodnila, proč nepovažuje zajištění žalobce a) za rozporné s nejlepším zájmem nezletilého žalobce b). Dle městského soudu nebylo zajištění žalobce a), které zasáhlo i do právní sféry žalobce b), v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP"). Ta se týkala skutkově odlišných situací. Doba zajištění žalobce a) v délce 30 dnů nebyla dle soudu nepřiměřená. Žalovaná ji odůvodnila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy přemístění a na stanovené lhůty včetně možnosti podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění. Ani v případě rodin s nezletilými dětmi není zvolená doba zajištění v trvání 30 dnů neobvyklá.

[6] Krajský soud shledal rovněž správným závěr žalované, že žalobce a) je zletilou osobou. Žalobce netvrdil, že by datum, jež měl uvedeno v obrazovém záznamu rumunské karty žadatele o mezinárodní ochranu, nebylo správné, ani že by byl mladší 18 let. V dané věci proto neexistovaly důvodné pochybnosti o věku žalobce a), kterými by se musel správní orgán zabývat.

[7] Žalovaná se dle soudu taktéž dostatečně zabývala azylovým řízením v Rumunsku a Bulharsku, přestože žalobci ve správním řízení na žádné nedostatky nepoukazovali. Neshledala, že by mělo vykazovat systémové nedostatky, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Nadto má žalovaná v této otázce pouze pomocnou úlohu a dle soudu dostála svému úkolu, tedy posoudit, zda předání není *a priori* vyloučeno. Ani nezletilost žalobce b) nemůže vést k opačnému závěru. Realizovatelnost předání nebyla vyloučena ani s ohledem na opatření související s onemocněním covid-19.

II. Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (stěžovatelé) kasační stížnost.

[9] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatel b) nebyl zajištěn a pouze z vlastní vůle či vůle stěžovatele a) následoval bratra. V jeho případě sice nebylo vydáno samostatné rozhodnutí o zajištění, ale byl spolu se svým bratrem umístěn do ZZC Bělá-Jezová, jeho osobní svoboda byla taktéž omezena a nacházel se v postavení de facto zajištěné osoby. Stěžovatel b) je však nezletilý, a vztahují se tak na něj zvláštní právní záruky z hlediska ochrany práv dítěte. Správní orgán se v rozhodnutí o zajištění nejlepším zájmem dítěte ovšem nijak nezabýval, ani soud toto nezohlednil.

[10] Stěžovatelé dále rozporují zletilost stěžovatele a). Žalovaná sice určila jako datum narození žalobce a) 1. 1. 2003, z dostupných informací je však zřejmé, že se jedná spíše o odhad než o přesné datum narození. V daném případě bylo na místě aplikovat v případě pochybností presumpci nezletilosti a případně podnikat další kroky pro co nejpřesnější určení skutečného věku žalobce. Proto i ve směru k žalobci a) bylo nutno postupovat v rámci zásady zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, což se ovšem v daném případě nedělo.

[11] Žalovaná i soud se zcela odmítly zabývat skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobců, především zcela absentuje jakékoliv bližší zkoumání důvodů opuštění země původu v důsledku válečného konfliktu či faktická nemožnost žalobců opatřit si cestovní doklady.

[12] Stěžovatelé v řízení před krajským soudem brojili také proti délce zajištění, krajský soud dobu zajištění ovšem nebral jakkoliv v potaz, s námitkou se tedy řádně nevypořádal. Stěžovatelé odkazují na judikaturu ESLP týkající se přípustné délky zajištění dítěte.

[13] Stěžovatelé dále nesouhlasí s provedeným posouzením nedostatků azylového sytému v Rumunsku a Bulharsku, které žalovaná provedla k ověření, že je alespoň potenciálně možné naplnění účelu zajištění, a posouzení považují na rozdíl od krajského soudu za nedostatečné. Odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že je nutné posuzovat azylový systém země, do níž mají být stěžovatelé předáni s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jedná o nezletilé osoby. V napadeném rozsudku však posouzení z tohoto hlediska zcela absentuje.

[14] Stěžovatelé odkazují na souhrn informací z relevantních mezinárodních zpráv o azylovém systému v Rumunsku a Bulharsku, jež jsou součástí spisového materiálu, a na další mezinárodní zprávy, které dle jejich názoru potvrzují jimi uváděné pochybnosti ohledně slučitelnosti jejich transferu do těchto zemí s mezinárodně-právními závazky ČR. Závěrem stěžovatelé upozorňují, že s ohledem na bezpečnostní opatření v kontextu prevence šíření epidemie covid-19 v současnosti v praxi nedochází k realizaci dublinských transferů do jiných členských států EU. Lze proto dospět k závěru, že předání stěžovatelů nebude realizovatelné.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] O nezletilosti stěžovatele b) není v projednávané věci mezi stranami sporu. Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil námitce, že taktéž na stěžovatele a) mělo být pohlíženo jako na nezletilého. Krajský soud správně akcentoval, že stěžovatel a) ve správním řízení netvrdil, že by byl nezletilý, jím udané datum narození v průběhu podání vysvětlení se shodovalo s datem uvedeným na průkazu žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jehož fotografii ve svém mobilním telefonu předložil správním orgánům, a správní orgány ani podle jiných okolností (například chování či fyzické vzezření) neměly důvod pochybovat o stěžovatelově zletilosti. V takovém případě nebyl důvod pohlížet na stěžovatele jako na potenciálně nezletilého a činit další kroky směřující k určení jeho věku.

[19] Stěžovatelé namítají, že krajský soud nesprávně posoudil otázku omezení stěžovatele b) na osobní svobodě v důsledku rozhodnutí o zajištění stěžovatele a). Krajský soud ke svému závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011–54. Rozhodovací důvody tohoto rozsudku však byly překonány nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14. Ústavní soud vyslovil, že ačkoli byl rozhodnutím správního orgánu výslovně zajištěn pouze zákonný zástupce (otec), mělo toto rozhodnutí stejné účinky i na jeho nezletilé děti, neboť v jeho důsledku došlo k jejich umístění do ZZC Bělá-Jezová. Jestliže správní orgán neshledal k zajištění rodiče nezletilých dětí žádnou alternativu, neměl tento rodič ve vztahu k pobytovému režimu svých dětí právo volby a nezletilí stěžovatelé byli nuceni sdílet stejný režim jako jejich zajištěný rodič. Došlo tím tedy *de facto* ke zbavení osobní svobody nezletilých dětí.

[20] Následující judikatura Nejvyššího správního soudu tento nález plně reflektovala a následovala tento přístup i v případech společně cestujících bratrů či bratranců (viz rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, ze dne 17. 5. 2022, č. j. 7 Azs 324/2021-55, či ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 Azs 321/2021-65). Nejvyšší správní soud s ohledem na skutkovou obdobnost nynějšího případu s ostatními výše zmíněnými rozsudky (zejména posledními dvěma uvedenými) neshledává důvody se od těchto závěrů odchýlit. Je proto třeba dospět k závěru, že jakkoliv napadeným rozhodnutím žalované byl výslovně zajištěn pouze stěžovatel a), stejné účinky mělo toto rozhodnutí i na nezletilého stěžovatele b), neboť v jeho důsledku byl umístěn do detenčního zařízení.

[21] Bylo proto povinností žalované, aby při rozhodování zajištění stěžovatele a) zohlednila, že takové rozhodnutí zasahuje rovněž do práv nezletilého stěžovatele b), tedy zhodnotila podmínky realizace zajištění i ve vztahu k němu. Jak totiž správně akcentovali stěžovatelé, na zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření a na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí

v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout (rozsudek ESLP ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, § 123; rozsudek ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, § 85, a rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14, § 86). Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle přijímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14).

[22] Toto posouzení však žalovaná vůbec neprovedla. Ačkoliv krajský soud odkázal na stranu 6 rozhodnutí žalované, na níž se dle jeho názoru sice stručně, ale přezkoumatelně s touto otázkou vypořádala, Nejvyšší správní soud tomuto závěru nemůže přisvědčit. Posouzení, na které krajský soud odkázal, se týká otázky vazeb stěžovatele a) na území České republiky. Žalovaná uvedla, že stěžovatel a) v ČR nikdy předtím nebyl a nemá zde žádné nejbližší rodinné vazby, příbuzné či jiné osoby blízké s povoleným pobytem. Fakt, že se na území ČR aktuálně nachází jeho bratr [stěžovatel b)], nelze považovat za stěžejní, neboť se bratr nachází ve stejné pozici jako stěžovatel a) a je s ním vedeno správní řízení za účelem předání podle nařízení Dublin III. Mladistvý bratr bude stěžovatele a) doprovázet a společně s ním bude převezen do zařízení pro zajištění cizinců. Délku jeho pobytu v České republice tak lze počítat v řádu hodin. Správní orgán proto uzavřel, že dle jeho názoru si stěžovatel a) na území ČR nevytvořil, ani si vzhledem k délce pobytu nemohl vytvořit žádné významné rodinné a sociální vazby, které by potenciálně mohly být překážkou v jeho umístění do ZZC a v následné realizaci přemístění do příslušného státu v souladu s nařízením Dublin III.

[23] Z uvedené rekapitulace je zjevné, že soudem odkazovaná pasáž se vůbec netýkala dopadu rozhodnutí o zajištění stěžovatele a) do právní sféry stěžovatele b). Jinou zmínku o stěžovateli b) přitom rozhodnutí žalované neobsahuje, a je tedy třeba je v části zhodnocení dopadu zajištění do právní sféry stěžovatele b) z hlediska nejlepšího zájmu dítěte a souladu s požadavky Úmluvy hodnotit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[24] S výše uvedeným souvisí též námitka nedostatečně odůvodněné délky zajištění. Délka zajištění je jedním z nejvýznamnějších faktorů při posuzování možnosti zajištění nezletilého, jak již ostatně bylo nastíněno výše. Žalovaná však v rozhodnutí i k této otázce ve vztahu ke stěžovateli b) pomlčela.

[25] Jako nedostatečné je s ohledem na výše uvedené nutno hodnotit také posouzení možnosti realizovatelnosti předání jakožto podmínky pro zajištění ve vztahu ke stěžovateli b).

[26] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017–29, vyplývá, že i v řízení o zajištění je žalovaná povinna *„se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední*

povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán“. Podle citovaného rozsudku přitom není nutné, aby žalovaná úvahy na dané téma výslovně uváděla v odůvodnění svého rozhodnutí, pokud „*účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti*“ (důraz přidán).

[27] Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 17. 5. 2022, č. j. 7 Azs 324/2021-55, a ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 Azs 321/2021-65, v nichž se zabýval skutkově obdobnými případy, v návaznosti na výše uvedené konstatoval, že „*v případě zajištění nezletilých osob je správní orgán povinen reflektovat ve svých úvahách vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. To znamená, zabývá-li se správní orgán z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti předání zajištěného nezletilého cizince, musí vzít v potaz specifické nároky vyplývající právě z nezletilosti takové osoby. Jinými slovy, na nezletilého cizince nejsou bez dalšího přenositelné obecné závěry stran fungování azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě. Správní orgán se musí cíleně zabývat tím, zda ve státě, kam má být nezletilý cizinec předán, dochází či nedochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení právě v oblasti zacházení s nezletilými cizinci. Provedení této úvahy pak musí být z jeho rozhodnutí, okolností věci, či ze správního spisu jasně patrné, neboť se nejedná o standardní posouzení obecných aspektů fungování azylového řízení v jiném členském státě, ale o jeho posouzení z hlediska toho, zda nedochází k systémovým nedostatkům v oblasti zabezpečení specifických potřeb nezletilých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené jasně plyne z rozsudku č. j. 5 Azs 166/2020–54.*“

[28] Ze správního rozhodnutí, správního spisu ani z okolností věci však v nyní posuzovaném případě nevyplývá, že by výše popsanou úvahu žalovaná ve vztahu ke stěžovateli b) učinila. Ačkoliv se zabývala možností faktické realizace předání ve vztahu ke stěžovateli a), tyto závěry není možné bez dalšího vztáhnout též k nezletilému stěžovateli a), jak bylo výše nastíněno. I tato stížní námitka je proto důvodná.

[29] Žalované naopak nelze vytýkat, že se nezabývala důvody, které stěžovatel a) uváděl pro opuštění země původu či nemožnosti opatřit si cestovní doklad, neboť tyto okolnosti nejsou pro posouzení zákonnosti zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců rozhodné, a to ani ve vztahu k naplnění podmínek § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého žalovaná zkoumá, zda u cizince hrozí vážné nebezpečí útěku, tedy posuzuje jeho chování do budoucna, ani ve vztahu k výše nastíněným okolnostem realizovatelnosti předání a možnosti zajištění obou stěžovatelů ve vztahu k mezinárodním závazkům ČR.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil nejen napadený rozsudek, ale i přezkoumávané rozhodnutí žalované s tím, že pro tento postup byly dány důvody již v řízení před krajským soudem.

[31] Nejvyšší správní soud však současně nevrátil věc žalované k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, podle něhož „*po zrušení rozhodnutí*

žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno." Výše uvedené závěry lze přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je v řízení o zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018-68.

[32] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalované, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelé měli ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jim tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu ovšem nevyplývá, že by jim v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatelé neměli náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť věci rozhodnutí o zajištění cizinců jsou od placení soudního poplatku osvobozeny podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Neměli ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před krajským soudem byli zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s. V řízení o kasační stížnosti jim byl ustanoven jako opatrovník advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř. aplikovaný na základě § 64 s. ř. s.). Stěžovatelům tak žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat. Žalovaná na náhradu nákladů řízení jako neúspěšný účastník nemá právo.

[34] Stěžovatelům byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 6 Azs 91/2021-26, ustanoven opatrovníkem Mgr. Viktor Klíma, advokát. Nejvyšší správní soud přiznal opatrovníkovi odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši 4 960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 téže vyhlášky]. K tomu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21 %. Celkem se tedy jedná (po zaokrouhlení na celé koruny) o částku 6 365 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu